

MĚSTSKÁ ČÁST PRAHA 8
Úřad městské části
odbor kancelář starosty

Úřad Městské části Praha 8, Zenklova 35, 180 48 Praha 8 - Libeň, tel.: 222805111

Výroční zpráva za rok 2006

Odbor kancelář starosty Úřadu Městské části Praha 8 vydává v souladu s ust. § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, tuto výroční zprávu:

Počet podaných žádostí o informace: 64

Počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti: 3

Počet podaných odvolání proti rozhodnutí: 2

Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a přehled všech výdajů, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle cit. zákona 106/1999 Sb., a to včetně nákladů na své zaměstnance a nákladů na právní zastoupení: viz Příloha č. 1 a Příloha č. 2

Počet stížností podaných podle ust. § 16a, důvody jejich podání a stručný popis jejich vyřízení:

- 1 - **důvod podání:** neposkytnutí požadovaných dokumentů
- **vyřízení:** vyhovění a poskytnutí požadovaných dokumentů

Další informace vztahující se k uplatňování tohoto zákona:

Žádost byla žadatelem zrušena: 0

Odpověď na žádost nebyla žadateli vydána z důvodu neuhrazení poplatku: 0

Žádost nebyla vyřizována podle cit. zákona č. 106/1999 Sb.: 0

Přehled odborů s počtem vypracovaných odpovědí na žádosti:

odbor kancelář starosty	3
odbor kancelář tajemníka	3
odbor majetkový	20
odbor výstavby	17
odbor sociální	5
odbor občansko - správní	5
odbor ekonomický	1
odbor školství	2
odbor dopravy	3
odbor životního prostředí	5

Za poskytnuté informace uhrazeno celkem : 0,- Kč

V Praze dne 26. února 2007

Renáta Markytánová, v. r.
pověřená vedením odboru kancelář starosty

ROZSUDEK

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu a soudců v právní věci žalobce:, zastoupen....., proti žalované: Rada Městské části Praha 8 se sídlem Praha 8, Zenklova 35, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23.3.2005 č.j. OKS/2005/0020,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Rady městské části Praha 8 ze dne 23.3.2005 je nicotné.**
- II. Rozhodnutí Rady Městské části Praha 8, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce podané dne 18.2.2005 proti rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 8 ze dne 8.2.2005 č.j. OKS/2005/0020, jímž bylo odepřeno žalobci poskytnout informace k jeho žádosti podané dne 28.1.2005 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.558.50 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 29.4.2005 domáhal zrušení rozhodnutí Rady Městské části Praha 8 ze dne 5.3.2005, kterým bylo fiktivně zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 8 ze dne 8.2.2005, č.j. OKS/2005/0020 a dále se domáhal prohlášení nicotným rozhodnutím Rady Městské části Praha 8 ze dne 23.3.2005, č.j. OKS/2005/0020.

Dne 28.1.2005 byla Úřadu MČ části Praha 8 doručena žádost žalobce o poskytnutí důvodových zpráv, resp. informace z těchto dokumentů (samozřejmě při zachování výslovné a jednoznačné ochrany dle zákona o ochraně osobních údajů, avšak v souladu s § 8 zákona č. 131/2000 Sb., o hl. m. Praze, ve znění pozdějších předpisů, a taktéž souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 A 3/2002 ze dne 14.1.2004) vztahujících se k následujícím usnesením Rady MČ Praha 8:

- Usnesení č. 0004/53 RMČ/2005
- Usnesení č. 0712/51 RMČ/2004
- Usnesení č. 0668/50 RMČ/2004
- Usnesení č. 0633/48 RMČ/2004
- Usnesení č. 0601/47 RMČ/2004
- Usnesení č. 0474/43 RMČ/2004
- Usnesení č. 0473/43 RMČ/2004
- Usnesení č. 0423/42 RMČ/2004
- Usnesení č. 0374/41 RMČ/2004
- Usnesení č. 0140/32 RMČ/2004
- Usnesení č. 0086/31 RMČ/2004
- Usnesení č. 0992/27 RMČ/2003
- Usnesení č. 0990/27 RMČ/2003
- Usnesení č. 0934/26 RMČ/2003

Rozhodnutím úřadu MČ Praha 8 ze dne 8.2.2005 č.j. OKS/2005/0020 rozhodl Odbor kancelář starosty jako věcně a místně příslušný orgán podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, tak, že žádosti žalobce se nevyhovuje a informace se neposkytne.

Správní orgán – Odbor majetkový úřadu MČ Praha 8 posoudil požadavky předložené žalobcem a konstatoval, že jde pouze o rozšíření jeho dřívější žádosti o poskytnutí informace ze dne 15.7.2004, na kterou již bylo vydáno zamítavé rozhodnutí Rady MČ Praha 8 ze dne 20.10.2004 č.j. OKS/2004/0260. V odůvodnění předmětného rozhodnutí o neposkytnutí důvodových zpráv žalobci bylo poukázáno na jejich neveřejnost a bylo vydáno v souladu se zákonem č. 131/2000 Sb., neboť schůze Rady MČ Praha 8 jsou podle ust. § 70 odst. 1 ve spojení s ust. § 94 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb. neveřejné. Důvodové zprávy byly neveřejnou přílohou k návrhům usnesení Rady MČ Praha 8 a byly podkladovým (pracovním) materiálem pro schůze Rady MČ Praha 8. Z tohoto důvodu nebyly poskytnuty. Rovněž tak nemohly být poskytnuty informace z těchto důvodových zpráv. Ze stejného důvodu neveřejnosti těchto materiálů majetkový odbor nemohl poskytnout požadované důvodové zprávy, resp. informace z těchto dokumentů. S ohledem na výše uvedené skutečnosti žádosti žalobce nebylo vyhověno a informace nebyly poskytnuty.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas dne 18.2.2005 odvolání, v němž se dovolával svého práva na informace podle zákona č. 106/1999 Sb. a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2004 sp. zn. 7 A 3/2002.

V odvolání dále žalobce uváděl, že v případě že se správní orgán zdráhá vydat kopie požadovaných důvodových zpráv, žádá o poskytnutí informací o jménech nájemců obecných bytů ze zmiňovaných důvodových zpráv, informace o podmínkách pronájmu obecních bytů těmto zájemcům.

Rada MČ Praha 8 rozhodnutím ze dne 23.3.2005, č.j. OKS/2005/0020, posoudila odvolání žalobce jako nedůvodné a zamítla je v souladu s § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí potom uvedla, že Rada MČ Praha 8 přezkoumala napadené rozhodnutí úřadu MČ Praha 8 ze dne 8.2.2005 a konstatovala, že se ztotožňuje se svým stanoviskem uvedeným v rozhodnutí ze dne 20.10.2004, č.j. OKS/2004/0260. Když v daném případě jde pouze o rozšíření požadavků, které žalobce předložil v žádosti o poskytnutí informace ze dne 15.7.2004, k níž bylo vydáno citované zamítavé rozhodnutí.

Rada se zabývala otázkou zpřístupnění a zveřejnění osobních údajů občanů ze schůzí rady. Ve svém stanovisku č. 2/2004 Úřad pro ochranu osobních údajů uvádí, že povinností obce, hl. m. Prahy nebo kraje je zajistit dodržování zákona o ochraně osobních údajů a v této souvislosti je třeba zveřejňované osobní údaje pro daný účel anonymizovat. Popř. rozsah zpřístupňovaných osobních údajů ve zveřejňované verzi dokumentů omezit. Při anonymizování osobních údajů nebo jejich zpřístupnění v omezeném rozsahu je však vždy třeba postupovat tak, aby konkrétní sdělení ještě plnilo svůj účel. V této souvislosti rada je toho názoru, že pokud žalobce požaduje informace za účelem pokusu kritizovat bytovou politiku aplikovanou v současné době MČ Praha 8 jsou zcela dostačujícími i poskytnuté údaje o počtu pronajatých obecních bytů z důvodu obecné prospěšnosti osobám z okruhu zaměstnanců úřadu, policie, zdravotnických zařízení a škol.

Žalobce se ve svém podání domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5.3.2005 pro nepřezkoumatelnost, a současně vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalované ze dne 23.3.2005 s tím, že v dané věci došlo vinou prodlení žalované ke vzniku fiktivního rozhodnutí o odvolání podle ust. § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Toto fiktivní rozhodnutí ve druhém stupni vzniklo marným uplynutím lhůty 15-ti dnů od doručení odvolání do společného sídla podatelny povinného a odvolacího orgánu dne 18.2.2005, tedy dne 5.3.2005. Lhůta pro rozhodnutí obce ve druhém stupni začala žalované běžet již dnem doručení do podatelny, neboť v případě přezkumu rozhodnutí v oblasti obecní samosprávy jsou orgán, který rozhoduje o odvolání – Rada Obce a orgán prvního stupně, jehož rozhodnutí mělo být přezkoumáváno – obecní úřad, jediným subjektem s jedinou podatelnou a je pouze rozdílné, kdo v jeho rámci jako funkčně příslušný rozhoduje. Odvolání zde nemá mít devolutivní účinky, tzn. že oprávnění rozhodnout o odvolání nepřechází na nadřízený správní orgán nejbližší vyššího stupně ve smyslu § 58 odst. 1 a § 57 odst. 2 správního řádu.

Fiktivní rozhodnutí žalované bylo žalobci doručeno fiktivním doručením následujícího dne podle § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., to je dne 6.3.2005. Přesto, že doručení fiktivního rozhodnutí ve druhém stupni byla věc pravomocně skončena, rozhodla žalovaná o stejném odvolání žalobce ještě jednou, a to přípisem označeným jako rozhodnutí Rady MČ Praha 8 ze dne 23.3.2005. Toto rozhodnutí je nutno považovat za absolutně nicotný právní akt žalované, neboť jeho vydání brání překážka věci rozhodnuté shodně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27.11.2003 sp. zn. 6 A 118/2000.

Pokud by toto rozhodnutí Rady nebylo považováno za nicotné, bylo by nezákonné. Porušení spatřuje především žalobce v ust. § 8 písm. c) zákona č. 131/2000 Sb., podle něhož mají občané příslušné MČ Prahy právo na fyzický přístup a osobní nahlížení k výsledným informacím z jednání Rady obce. Kromě toho platí obecné právo na svobodný přístup k informacím zaručené čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Pokud by se vůbec v požadovaném souboru informací vyskytovala některá informace, jejíž poskytnutí je vyloučeno (např. osobní údaje), bylo by povinností obce takovou informaci z poskytnutí vyloučit postupem podle ust. § 12 zákona č. 106/1999 Sb., vydat o tom řádně a včas rozhodnutí o částečném odepření informací podle § 15 odst. 1 téhož zákona a zbylé informace ve lhůtě podle § 14 odst. 3 písm. c) téhož zákona poskytnout.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 13.7.2005 navrhla žalobu zamítnout a uvedla, že odvolání proti rozhodnutí úřadu MČ Praha 8 v rozporu s právním názorem žalobce má devolutivní účinek z ust. § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 57 odst. 2 spr. ř. vyplývá nerozhodne-li správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal o odvolání, předloží je spolu s výsledky doplněného řízení a se spisovým materiálem odvolacímu orgánu nejdéle do 30-ti dnů ode dne, kdy mu odvolání došlo. Odvolací orgán je poté povinen ve smyslu § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. rozhodnout o odvolání do 15-ti dnů od předložení odvolání povinným subjektem. Bylo-li tedy proti rozhodnutí o odepření informace podáno odvolání dne 18.2.2005, bylo rozhodnutí žalované ze dne 23.3.2005 vydáno v zákonné lhůtě.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 s.ř.s. a to v mezích žalobce uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Městský soud v Praze se v případě žalobních námitek řídil rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č.j. A 1/2003-10, podle něhož ust. § 15 odst. 4 zák. č. 106/1999 Sb. připouští podat proti rozhodnutí o odepření poskytnout informaci (a to včetně rozhodnutí fiktivního) řádný opravný prostředek. Ve správním soudnictví se tak lze domáhat ochrany žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního soudního řádu správního až poté, když žalobce vyčerpá řádné opravné prostředky. V daném případě žalobce vyčerpá řádné opravné prostředky, neboť dne 18.2.2005 proti negativnímu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8.2.2005 podal odvolání.

Podle § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., jestliže orgán ve lhůtě pro vyřízení žádosti neposkytl informace, či nevydal rozhodnutí podle § 15 odst. 1, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel. Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne, kdy uplynula lhůta pro vyřízení žádosti. Podle § 16 zákona č. 106/1999 Sb. proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání ve lhůtě do 15 dnů od doručení rozhodnutí nebo od marného uplynutí lhůty pro vyřízení žádosti v případě uvedeném v § 15 odst. 4. Odvolání se podává u povinného subjektu, který rozhodnutí vydal nebo měl vydat (odst. 1). O odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu rozhoduje povinný subjekt nejbližší vyššího stupně nadřízený povinnému subjektu, který rozhodnutí vydal nebo měl vydat. Jde-li o rozhodnutí obecního úřadu, které se týká informací ve věcech samostatné působnosti obce, rozhoduje o odvolání obecní rada, pokud obecní zastupitelstvo nestanoví, že rozhoduje jiný orgán obce. V ostatních případech rozhoduje o odvolání ten, kdo stojí v čele povinného subjektu, který rozhodnutí vydal nebo měl vydat a je oprávněn za něj jednat.

Citovaným rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 8.2.2005 byly požadované informace odepřeny a toto rozhodnutí žalobce převzal dne 11.2.2005 do vlastních rukou. Proti takovému rozhodnutí pak bylo možno podat odvolání do 15-ti dnů ode dne, kdy plynula lhůta pro vyřízení žádosti. Žalobce podal odvolání dne 18.2.2005 v podatelně úřadu MČ Praha 8 a odvolala se tedy včas. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu rozhoduje povinný subjekt nejbližší vyššího stupně nadřízený povinnému subjektu, který rozhodnutí vydal. Jedná-li se o rozhodnutí obecního úřadu, které se týká informací ve věcech samostatné působnosti obce, o což v dané věci šlo, rozhoduje o odvolání obecní rada, pokud obecní zastupitelstvo nestanoví, že rozhoduje jiný orgán obce.

V inkriminovaném případě byla kompetentní rozhodnout o odvolání Rada MČ Praha 8, která o něm měla rozhodnout do 15-ti dnů od jeho předložení povinným subjektem ve smyslu ust. § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., podle něhož platí, že pokud v uvedené lhůtě odvolací orgán o odvolání nerozhodl, má se za to, že bylo vydáno rozhodnutí, kterým bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno, přičemž za den doručení takového rozhodnutí se považuje den následující po uplynutí lhůty pro vyřízení odvolání. V inkriminované věci mělo být tedy povinným subjektem podle ust. § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. rozhodnuto o odvolání do 15-ti dnů ode dne předložení odvolání žalobcem, tedy od doručení odvolání na podatelnu (společnou podatelnu pro žalovaného i prvostupňový správní orgán).

Lhůta 15-ti dnů k rozhodnutí o odvolání počala běžet po dni 18.2.2005, kdy bylo odvolání doručeno na společnou podatelnu obou správních orgánů a uplynula dnem 5.3.2005 (včetně), kdy se v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. má současně za to, že tímto dnem bylo o odvolání fiktivně negativně rozhodnuto. Podle výše uvedených ustanovení potom dnem 6.3.2005 bylo toto fiktivní negativní doručeno žalobci.

Městský soud v Praze vzhledem k výše uvedeným závěrům dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, a proto postupoval rozhodoval bez nařízení jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a zrušil žalobou napadené rozhodnutí Rady MČ Praha 8 ze dne 5.3.2005 pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Jak dříve judikoval ve svém rozhodnutí č.j. 5 A 128/2000-16 Vrchní soud v Praze, rozhodnutí podle zákona č. 106/1999 Sb., jehož vydání (existence) je nastolena právní fikcí, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Podle ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vrátil věc k tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení. Na žalovaném správním orgánu bude, aby se v dalším řízení znovu zabýval podaným odvoláním žalobce z hledisek rozvedených v odůvodnění tohoto rozsudku a o tomto odvolání vydal nové rozhodnutí, které bude splňovat náležitosti uvedené v ustanovení § 46 správního řádu.

Pokud jde o opožděné rozhodnutí žalované o odvolání žalobce a žádosti o poskytnutí informace ze dne 23.3.2005 č.j. OKS/2005/0020, tak k tomuto soud uvádí, že šlo o rozhodnutí po lhůtě uvedené v ust. § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., a proto takový úkon již nemůže mít vliv na existující fiktivní negativní rozhodnutí o odepření informace podle ust. § 15 odst. 4 a § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 5.3.2005. Citovaný zákon totiž s takovým opožděným úkonem povinného subjektu nespojuje žádné právní účinky. Za této situace zůstalo v platnosti původní fiktivní rozhodnutí o odvolání.

Podle usnesení Ústavního soudu II. ÚS 770/02 v českém právním řádu obecné vymezení vad, které způsobují nulitu (nicotnost) správního aktu, není, je třeba je dovozovat především z judikatorních závěrů a podpůrně z teorie správního práva. Judikatura i teorie pro to shodně uvádějí, že o paakt, jako správní akt, který nevyvolává jím zamýšlené účinky, jde tehdy, jsou-li jeho vady zásadní a zřejmé, že na něj „nelze hledět“ jako na správní akt. Na prvním místě je nicotnost správního aktu dovozována tam, kde akt vydal správní orgán absolutně věcně nepřislušný (příp. orgán instancně postavený na nižším stupni, než orgán, kterému rozhodnutí příslušelo). Nicotnost správního aktu by pak mohla nastat v důsledku nedostatku právního podkladu. I zde je třeba přihlídnout k tomu, o jaký nedostatek právního podkladu jde. Vzhledem k tomu, že se nemusí jednat o vadu naprosto zásadní a zřejmou, půjde o situaci, kdy právní podklad pro vydání správního aktu neexistuje vůbec (např. byl-li správní akt vydán na základě zrušeného právního předpisu, apod.), nikoliv pak tedy, jsou-li spatřovány v právním podkladu vady. V souladu s tímto usnesením je v inkriminovaném případě nicotnost správního aktu spatřována v existenci rozhodnutí žalované ze dne 5.3.2005 v totožné právní věci týchž účastníků, tedy v existenci překážky věci rozsuzené (rei iudicatae). Jedná se tedy o vadu naprosto zásadní a zřejmou.

Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze rozhodoval bez nařízení jednání podle § 76 odst. 2 s.ř.s. a vyslovil nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí Rady MČ Praha 8 ze dne 23.3.2005 č.j. OKS/2005/0020, neboť zjistil, že toto rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci plný úspěch. Vyšší náhrady potom určil podle vyhl. Č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 2.000 Kč činily náklady na uhrazení

soudního poplatku, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle ust. § 9 odst. 3 á 1.000 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání žaloby, dále 2x režijní paušál podle ust. § 13 odst. 3 á 75 Kč, tedy celkem 4.558,50 Kč včetně DPH.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. u Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 27. června 2006

Městský soud v Praze

ROZSUDEK

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně a soudců v právní věci žalobce:, zast. proti žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.9.2004, č.j.: MHMP-21061/2003/OST/Vi

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21.9.2004, č.j.: MHMP-21061/2003/OST/Vi a fiktivní rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 8, odboru výstavby, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace ohledně reklamních zařízení a staveb povolených v roce 2002, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 5.225,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) zrušil stavební odbor Magistrátu hlavního města Prahy fiktivní rozhodnutí odboru výstavby Úřadu Městské části Praha 8, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“). V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 30.12.2002 podal žalobce u odboru výstavby Úřadu Městské části Praha 8 (dále jen „stavební úřad“) žádost o poskytnutí informace o všech reklamních zařízeních a stavbách, které stavební úřad povolil v roce 2002. Ve lhůtě stanovené zákonem č. 106/1999 Sb., stavební úřad žalobci informaci neposkytl ani nevydal rozhodnutí dle ust. § 15 odst. 1 téhož zákona. Vzhledem k tomu se podle ust. § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., má za to, že stavební úřad vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel. Odvolání proti fiktivnímu rozhodnutí podal žalobce ve lhůtě stanovené zákonem. V odvolání uvedl zejména, že se domnívá, že neexistuje zákonný důvod pro neposkytnutí jim požadovaných informací, a proto je postup povinného subjektu porušením ust. § 12 zák. č. 106/1999 Sb. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 24.2.2003 č.j. MHMP-21061/2003/VYS/Vi tak, že odvolání zamítl. Na základě žalobcem podané žaloby vydal Městský soud v Praze dne 30.6.2004 rozsudek č.j. 7 Ca 88/2003-24, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 24.2.2003 č.j. MHMP 21061/2003/VYS/Vi zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný po nabytí právní moci zmíněného rozsudku Městského soudu v Praze a po vrácení spisového materiálu při novém projednání shledal, že lhůta ke sdělení požadované informace marně uplynula dne 14.1.2003. Zákon č. 106/1999 Sb. nestanoví, že by tato lhůta po zrušení prvoinstančního rozhodnutí mohla znovu běžet, a proto by v případě zrušení rozhodnutí stavebního úřadu a vrácení věci tomuto úřadu k novému projednání a rozhodnutí stavební úřad nemohl požadovanou informaci poskytnout. Žalovaný má za to, že pokud žadatel na své žádosti trvá, musí ji podat znovu.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě předně namítl, že v rozporu s ust. § 59 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o právním řízení (dále jen „správní řád“) nebyla věc žalovaným vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí, čímž bylo řízení v rozporu se zákonem ukončeno (zastaveno), aniž by žalobci byla poskytnuta žádaná informace či bylo pravomocně rozhodnuto a zamítnutí jeho žádosti. V souladu se stabilní judikaturou (žalobce poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 A 104/97 nebo sp. zn. 5 A 136/96) má zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení bez toho, že by věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně, účinky zastavení řízení. Z tohoto důvodu bylo napadeným rozhodnutím předmětné řízení o poskytnutí informací žalobci ve skutečnosti zastaveno. Takový postup však dle žalobce postrádá oporu v zákoně a zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. V dané věci totiž není žádný důvod pro zastavení či jiné ukončení tohoto řízení než tím, že předmětné informace budou žalobci poskytnuty či bude pravomocně rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti. Žalobce pokládá napadené rozhodnutí též za nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, na základě jakého zákonného ustanovení nebyla věc vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání a řízení bylo ukončeno. Oporu v zákoně nemá ani právní názor žalovaného, podle něhož zákon č. 106/1999 Sb. nestanoví, že by lhůta k poskytnutí požadované informace po zrušení prvoinstančního rozhodnutí mohla znovu běžet, a že pokud žalobce na své žádosti trvá, musí ji podat znovu. Žalobce pokládá za neakceptovatelné, aby odvolací orgán sice jeho odvolání proti rozhodnutí o odepření informací vyhověl, avšak tím by správní řízení končilo a žalobce by musel podávat žádost znovu, přičemž v novém řízení by již samozřejmě nebyl právní názor odvolacího orgánu pro povinný subjekt závazný a věc by se mohla opakovat znovu a znovu. Účelovým výkladem zákona žalovaný dle přesvědčení žalobce zcela vybočil ze zákonných mezi a popřel veškerá pravidla správního řízení. Žalobce též poukázal na ust. § 59 odst. 3 správního řádu, který se na základě § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. vztahuje na předmětné řízení a podle něhož odvolací orgán rozhodnutí zruší a věc vrátí správnímu orgánu, který je vydal, k novému projednání a rozhodnutí. Odvolací orgán tedy musí nezákonné či nesprávné prvostupňové rozhodnutí změnit nebo zrušit, přičemž v druhém případě nemá v souladu s ust. § 59 odst. 3 správního řádu jinou možnost, než vrátit věc správnímu orgánu, který toto rozhodnutí vydal, k novému projednání a rozhodnutí. Ačkoli to není v zákoně

výslovně stanoveno, povinný subjekt samozřejmě musí o žádosti po zrušení jeho rozhodnutí v odvolacím řízení znovu rozhodnout, a to samozřejmě bez podání nové žádosti, neboť v případě zrušení prvoinstančního rozhodnutí se věc vrací zpět do fáze rozhodování o již podané žádosti, o níž nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Stejně je tomu např. po zrušení stavebního povolení odvolacím orgánem, kdy je rovněž nutno o návrhu na vydání stavebního povolení prvostupňovým orgánem znovu rozhodnout a návrhovateli nemusí tento návrh podávat znovu. Ani v tomto případě přítom v zákoně není výslovně napsáno, že prvostupňový orgán musí znovu po zrušení jeho rozhodnutí ve věci rozhodnout. Dle žalobce je zřejmé, že při novém rozhodování prvostupňového orgánu počíná též znovu běžet patnáctidenní lhůta pro poskytnutí informací ve smyslu § 14 odst. 3 písm. c) zák. č. 106/1999 Sb. Pro názor, že žadatel musí v případě zrušení zamítavého rozhodnutí svoji žádost podat znovu, rovněž není v zákoně žádná opora – žadatel podal žádost, o níž nebylo dosud povinným subjektem pravomocně rozhodnuto a není zde žádný důvod, pro který by měl identickou žádost podávat znovu, a to zvláště za situace, kdy bylo vyhověno jeho odvolání. Takový postup by byl kromě jiného též zbytečným zatěžováním žadatele. Vzhledem k tomu, že dle přesvědčení žalobce nejsou v daném případě dány důvody pro odepření informací, bylo postupem žalovaného jejich poskytnutí žalobci odepráno, čímž je napadené rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb., stanovícím povinnost povinných subjektů poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Žalobce je rovněž toho názoru, že žalovaný porušil též ust. § 78 odst. 5 s.ř.s., neboť se neřídil právním názorem vysloveným soudem v jeho zrušujícím rozsudku. Z tohoto rozsudku nevyplývá, že by řízení mělo být po vrácení věci soudem k novému projednání zastaveno, naopak žalovanému bylo soudem uloženo, aby vydal rozhodnutí, které bude v souladu se zákonem. Z výše popsaných důvodů však napadené rozhodnutí v souladu se zákonem není. Žalobce uzavřel, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svém zákonném a ústavně zaručeném právu na informace a právu na svobodný přístup k informacím k nim ve smyslu § 1 a § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, jakož i na právu na řádný proces v dané věci.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že napadené rozhodnutí má tytéž účinky jako zastavení řízení. Pro vydání tohoto rozhodnutí však dle žalovaného nejsou stanoveny podmínky v § 30, ale v § 59 odst. 2 správního řádu. Napadeným rozhodnutím totiž nebylo zastaveno řízení, ale bylo jím zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ust. § 59 odst. 2 správního řádu dle žalovaného stanoví pouze velmi obecné podmínky pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí, a to formulací „jsou-li pro to důvody“. Z právního názoru vysloveného ve zrušovacím rozsudku Městského soudu v Praze vyplývá, že odvoláním žalobce napadené fiktivní rozhodnutí stavebního úřadu nemůže obstát, a proto jiný postup než jeho zrušení nepřipadá v odvolacím řízení v úvahu. Názor žalobce, že při novém rozhodování prvostupňového orgánu počíná též běžet patnáctidenní lhůta pro poskytnutí informací ve smyslu § 14 odst. 3 písm. c) zák. č. 106/1999 Sb., nemá dle žalovaného oporu v zákoně a žalovanému není jasné, z čeho je žalobci takové tvrzení zřejmé. Podle zmíněného ustanovení běží patnáctidenní lhůta od přijetí podání nebo od upřesnění žádosti podle písm.a). V daném případě byla žádost přijata stavebním úřadem dne 30.12.2002; lhůta pro rozhodnutí proto uplynula dnem 14.1.2003. Z žádného ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. přítom nelze dovodit, že by tato lhůta mohla běžet znovu. Podle ust. § 59 odst. 3 správního řádu odvolací orgán zruší prvostupňové rozhodnutí a věc vrátí orgánu I. stupně tehdy, je-li to vhodnější zejména z důvodu rychlosti nebo hospodárnosti. Tyto podmínky však dle názoru žalovaného nebyly splněny, neboť by postrádalo jakéhokoliv smyslu vracet věc stavebnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí, když lhůta pro jeho rozhodnutí v době rozhodování o odvolání již uplynula. Byly by tak splněny podmínky dané ustanovením § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., a vydáno nové fiktivní rozhodnutí. Žalovaný taktéž nesouhlasí s názorem žalobce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. Má za to, že soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil toliko obecný právní názor, že odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu nemůže obstát a že tedy má žalovaný vydat nová rozhodnutí o odvolání, které bude v souladu se zákonem. Žalovaný postupoval plně v souladu s tímto právním názorem a nově vydané (napadené) rozhodnutí považuje za rozhodnutí, které je v souladu se zákonem. Závěrem žalovaný zdůraznil, že napadeným rozhodnutím bylo žalobci v plném rozsahu vyhověno, a je proto sporné, zda tímto rozhodnutím bylo zasaženo do práv žalobce a zda je vůbec žaloba proti napadenému rozhodnutí přípustná. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, popřípadě odmítl.

V replice k vyjádření žalovaného ze dne 20.6.2005 žalobce označil právní názor žalovaného ohledně jediného počátku běhu lhůty pro poskytnutí informace, opírající se o provedený jazykový výklad ust. § 15 odst. 1 zák. č. 106/1999 Sb., za mechanickou aplikaci abstrahující smysl a účel právní normy, která vede k absurdnímu závěru, že po zrušení negativního rozhodnutí povinného subjektu je žadatel zcela vydán na milost či nemilost odvolacímu orgánu, či dokonce musí podat svou žádost znova. V tomto směru poukázal žalobce na náleží Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 33/97 ze dne 17.12.1997. Žalobce setrval na svém stanovisku, že v případě zrušení prvostupňového rozhodnutí není dána jiná možnost než věc zároveň vrátit prvostupňovému orgánu k novému projednání a rozhodnutí, neboť o žádosti žalobce dosud nebylo meritorně rozhodnuto. Žalobce dodal, že při akceptaci výkladu žalovaného by se postavení žadatele o informace nepřístupně zhoršilo, neboť by sice bylo zkonstatováno, že rozhodnutí o odepření informací bylo nezákonné, avšak toto pochybení povinného subjektu by stíhalo pouze žadatele, který by neobdržel informace ani meritorní rozhodnutí a navíc by musel svoji žádost podat znova, přičemž v novém řízení by se situace mohla opakovat. Žadatel by tak byl vystaven libovůli správních orgánů, neboť prvostupňový orgán by mohl účelově žádosti zamítnout s vědomím, že tím je pro něj žádost navždy vyřízena, a odvolací orgán by mohl nevrácením věci k novému projednání řízení formálně ukončit, avšak zároveň nechat žádost reálně nevyřízenou – žadatel by neobdržel ani požadované informace, ani rozhodnutí, z něhož by mohl seznat, z jakých důvodů mu bylo jeho právo na informace odepráno a informace neposkytnuty. K otázce běhu patnáctidenní lhůty žalobce v replice uvedl, že při vrácení věci k projednání a rozhodnutí prvostupňovému orgánu počíná znovu běžet patnáctidenní lhůta pro poskytnutí informací dle ust. § 14 odst. 3 písm. c) zák. č. 106/1999 Sb., neboť v tomto případě nastává situace zcela analogická situaci po podání žádosti, když povinnému subjektu je od odvolacího orgánu spolu se spisovým materiálem nezbytným pro nové projednání věci opětovně doručena žádost o poskytnutí informací, na jejímž základě je povinen informace žadateli poskytnout nebo vydat rozhodnutí o jejich odepření. Žalobce dodal, že soud zcela jistě nevracel žalovanému věc jen proto, aby formálně prvostupňové rozhodnutí zrušil (to mohl soud udělat sám), ale proto, aby věc byla znovu meritorně rozhodnuta.

V doplnění repliky pak žalobce poukázal na rozsudky Městského soudu v Praze č.j. 10 Ca 221/2004-19 ze dne 14.7.2005 a č.j. 6 Ca 260/2005-28 ze dne 28.2.2006, jimiž byla dle přesvědčení žalobce potvrzena správnost jeho argumentace v dané věci a důvodnost podané žaloby.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že je na místě napadené rozhodnutí bez jednání rozsudkem zrušit pro vady řízení (§ 76 odst. 1 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto, pro posouzení věci podstatné skutečnosti: Žalobce podal dne 30.12.2002 u stavebního úřadu žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., v níž požadoval poskytnutí informací o všech reklamních zařízeních a stavbách, které byly v roce 2002 tímto úřadem povoleny. Uvedl dále, že pokud úřad vede evidenci ve formě tabulky, bude spokojen, budou-li mu takové tabulky poskytnuty. Dále uvedl, že ho zajímají lokality, kde zařízení nebo stavby byly povoleny a doba, do kdy povolení platí. Výslovně poukázal na to, že informace není požadována ve smyslu ust. § 23 správního řádu.

Ze správního spisu je zřejmé, že stavební úřad o žádosti žalobce nijak nerozhodl, a proto žalobce podal dne 29.1.2003 odvolání proti fiktivnímu rozhodnutí o neposkytnutí informací. V něm namítl, že fiktivní rozhodnutí stavebního úřadu neobsahuje náležitosti, které obsahovat musí a že už to samo o sobě je důvodem pro jeho zrušení. V odvolání žalobce opětovně požádal o poskytnutí informací.

O odvolání žalobce proto fiktivnímu rozhodnutí stavebního úřadu rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 24.2.2003 č.j. MHMP-21061/2003/VYS/Vi tak, že odvolání zamítl a prvostupňové fiktivní rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění zamítavého rozhodnutí žalovaného ze dne 24.2.2003 je uvedeno, že stavební úřad nevydal rozhodnutí podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ani žalobci neposkytl informace, o něž žádal. Žalovaný dospěl k závěru, že žádný zákon stavebnímu úřadu neukládá povinnost vést evidenci o všech reklamních zařízeních a stavbách, které v jednotlivých časových údobích povolil, a proto stavební úřad nemůže žalobci tyto informace poskytnout. Žalobce dle názoru žalovaného požadoval poskytnutí takových informací, které jsou nad rámec působnosti povinného subjektu.

Na základě podané žalobcem žaloby Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30.6.2004 č.j. 7 Ca 88/2003-24 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 24.2.2003 č.j. MHMP-21061/2003/VYS/Vi a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud ve zrušujícím rozsudku dospěl k závěru, že odvolací orgán nemůže fiktivní rozhodnutí stavebního úřadu potvrdit a odvolání zamítnout, neboť takové, byť zákonem presumované, ve skutečnosti však neexistující správní rozhodnutí nemůže obstát, neboť trpí procesními vadami a je nepřezkoumatelné, protože z něho už z podstaty věci nemůže být zřejmé, z jakých důvodů prvostupňový orgán jako povinný subjekt žádosti žalobce nevyhověl. Soud shledal důvodnou i žalobní námitku týkající se povinnosti stavebního úřadu poskytnout žadatelem požadované informace. Soud vyslovil nesouhlas s argumentací žalovaného, že stavebnímu úřadu neukládá vést registr informačních zařízení či staveb pro reklamu a že žalobce tak požadoval informace nad rámec působnosti povinného subjektu. Žalobce dle náhledu soudu požadoval informace, které jsou obsaženy v jednotlivých rozhodnutích stavebního úřadu, jimiž v roce 2002 vydal stavební povolení na reklamní zařízení a stavby v obvodu své působnosti, nikoli tedy výpis z registru informačních zařízení či staveb. Proto skutečnost, že takový registr neexistuje a stavební úřad ani nemá povinnost jej vést, není ve věci rozhodná. Veškeré informace, které žalobce požaduje, má prvostupňový správní orgán k dispozici, neboť lze jistě dohledat rozhodnutí, na základě kterých stavební úřad v roce 2002 vydal stavební povolení na jednotlivá reklamní zařízení či stavby a z obsahu těchto rozhodnutí dohledat další žalobcem požadované skutečnosti, tj. lokalitu, v níž se reklamní zařízení či stavba nachází a dobu platnosti stavebního povolení. Soud zároveň konstatoval, že stupni náročnosti vyhledání požadovaných informací bude odpovídat výše případné úhrady nákladů dle ust. § 17 zákona č. 106/1999 Sb. Soud ve zrušujícím rozsudku uzavřel, že důvody uvedené žalovaným v odůvodnění jeho rozhodnutí ze dne 24.2.2003 (neexistence povinnosti stavebního úřadu vést registr informačních zařízení či staveb) neodůvodňují závěr, že žalobcem požadované informace jsou nad rámec působnosti stavebního úřadu, který proto není ve věci povinným subjektem. Z uvedených důvodů soud rozhodnutí žalovaného ze dne 24.2.2003 zrušil pro vady řízení a nezákonnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž vyslovil, že v tomto (dalším) řízení bude na žalovaném, aby se znovu zabýval odvoláním žalobce, při rozhodování o něm vycházel z právního názoru, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, a poté vydal nové rozhodnutí, které bude odpovídat zákonu.

Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí s odůvodněním, jak bylo konstatováno shora.
Soud ve věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle ust. § 14 odst. 3 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, povinný subjekt posoudí obsah žádosti a poskytne požadovanou informaci ve lhůtě nejpozději do 15 dnů od přijetí podání nebo od upřesnění žádosti podle písm. a), a to písemně, nahlédnutím do spisu, včetně možnosti pořídit kopii, nebo na paměťových médiích.

Podle ust. § 15 odst. 1 věta první zákona č. 106/1999 Sb. v též znění, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti nevyhoví, vydá o tom ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží podle ust. § 14 odst. 2 nebo podle ust. § 14 odst. 3 písm. b).

Podle ust. § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., v témže znění, jestliže orgán ve lhůtě pro vyřízení žádosti neposkytl informace či nevydal rozhodnutí podle ust. § 15 odst. 1, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel. Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne, kdy uplynula lhůta pro vyřízení žádosti.

Dle ust. § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., v témže znění, odvolací orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů od předložení odvolání povinným subjektem. Jestliže v uvedené lhůtě o odvolání nerozhodl, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil; za den doručení tohoto rozhodnutí se považuje den následující po uplynutí lhůty pro vyřízení odvolání.

Podle ust. § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., v témže znění, pokud tento zákon nestanoví jinak, vztahuje se na počítání lhůt a na řízení podle ust. § 15 a 16 správní řád, s výjimkou ustanovení o obnově řízení a o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení.

Podle ust. § 59 odst. 1, 2 a 3 správního řádu odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změní nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutí zruší a věc vrátí správnímu orgánu, který je vydal, k novému projednání a rozhodnutí, pokud je to vhodnější zejména z důvodů rychlosti nebo hospodárnosti; správní orgán je právním názorem odvolacího orgánu vázán.

Podle čl. II. bodu 1 zákona č. 61/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění zákona č. 81/2005 Sb., a zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, se pro vyřízení žádostí, které povinný subjekt obdržel přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (23.3.2006), použijí dosavadní právní předpisy.

Soud o věci uvážil takto:

Mezi účastníky je sporná otázka, zda po zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolacím orgánem běží prvostupňovému orgánu opětovně patnáctidenní lhůta pro poskytnutí požadované informace, popř. pro vydání nového rozhodnutí o nevyhovění žádosti, nebo zda, jak tvrdí žalovaný, tato lhůta znovu neběží a žadatel, pokud na své žádosti trvá, musí podat (tutéž) žádost znovu.

V souladu s výše citovaným ustanovením § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., se na řízení dle § 15 a § 16 tohoto zákona, tj. též na odvolací řízení, vztahuje správní řád (s výjimkou ustanovení o obnově řízení a o přezkoumávání rozhodnutí mimo odvolací řízení). Ust. § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., výslovně upravuje toliko podobu fiktivního rozhodnutí odvolacího orgánu pro případ, že odvolací orgán o dovolání nerozhodne v zákonem stanovené patnáctidenní lhůtě. V takovém případě se má za to, že odvolací orgán vydal fiktivní rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí prvoinstančního orgánu potvrdil. Pro všechna další v úvahu připadající rozhodnutí odvolacího orgánu je nutno použít ustanovení správního řádu, tedy konkrétně ust. § 59 odst. 2 a 3 správního řádu, které stanoví, jakým způsobem má odvolací orgán a následně i prvoinstanční orgán postupovat.

Zrušení odvoláním napadené rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí přichází v úvahu tehdy, jestliže v řízení, které vydání prvostupňového rozhodnutí předcházelo, vznikly takové vady, že si o zákonnosti a věcné správnosti tohoto rozhodnutí nelze učinit spolehlivý úsudek. Může jít o vady ryze procesní nebo o takové vady, které mohou způsobovat nespolehlivost nebo nesprávnost zjištění skutkového stavu potřebného pro rozhodnutí. Vadou, pro kterou je nutné v odvolacím řízení rozhodnutí správního orgánu I. stupně bez dalšího a věc mu vrátit k novému projednání a rozhodnutí, je i nastoupení fikce vydání negativního rozhodnutí postupem předvídaným v ust. § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu /viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.7.2003 č.j. 6 A 78/2002-39/ je totiž rozhodnutí, jehož vydání (existence) je nastolena právní fikcí, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a to již vzhledem k tomu, že v takovém rozhodnutí zcela absentuje důvod, který by byl dostatečnou oporou výroku fiktivního rozhodnutí. O tom, že žalovaná nemůže fiktivní rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdit a odvolání zamítnout, protože takové, byť zákonem presumované, ve skutečnosti však neexistující správní rozhodnutí nemůže obstát, byl ostatně žalovaný poučen již v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2004 č.j. 7 Ca 88/2003-24.

Smyslem zákona č. 106/1999 Sb. není pouhé „vyřízení“ žádosti o poskytnutí informace. Zákon obecně předpokládá, že na základě srozumitelně formulované žádosti bude žádaná informace, pokud se vztahuje se k působnosti povinného subjektu, žadateli poskytnuta, nebo bude povinným subjektem rozhodnuto o nevyhovění žádosti, přičemž v takovém zamítavém rozhodnutí povinný subjekt též řádně zdůvodní každé omezení práva na informace (§15 odst. 2). Jak již bylo uvedeno shora, fikci vydání negativního rozhodnutí podle ust. § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., nelze považovat za procesně řádný způsob rozhodnutí o žádosti o poskytnutí informace, který by mohl obstát v následném odvolacím či přezkumném soudním řízení. Vzhledem k této procesní vadě tkvící v naprosté nepřezkoumatelnosti fiktivního prvostupňového rozhodnutí bylo na místě, aby žalovaný v napadeném rozhodnutí spolu se zrušením fiktivního prvostupňového rozhodnutí současně rozhodl o vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, a to se závazným právním názorem týkajícím se věci samé, který byl vysloven v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2004 č.j. 7 Ca 88/2003-24 a umožnil tak správnímu orgánu I. stupně v dalším řízení o žádosti žalobce řádně rozhodnout.

Názor žalovaného, že po zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolacím orgánem neběžící prvostupňovému orgánu opětovně patnáctidenní lhůta pro poskytnutí požadované informace, popř. pro vydání nového rozhodnutí o nevyhovění žádosti, a že v důsledku toho nemůže správní orgán I. stupně žalobci žádanou informaci (v zákonem stanovené lhůtě) poskytnout, pokládá soud za nesprávný. Z procesního hlediska nelze zaujmout jiný výklad než ten, že po zrušení odvoláním napadeného prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem se věc vrací do stádia před vydáním prvoinstančního rozhodnutí. V tomto stádiu tedy existuje toliko žádost o poskytnutí informace, o níž dosud nebylo zákonem stanoveným a přezkoumatelným způsobem rozhodnuto a správnímu orgánu I. stupně, aby tak mohl učinit, tudíž nutně musí běžet nová lhůta k rozhodnutí o podané žádosti. Počátek běhu této lhůty musí být odvozen od takové skutečnosti, jenž prvostupňovému orgánu umožní se danou věcí znovu zabývat, tedy od skutečnosti, kdy se správní spis dostane opět do dispozice správního orgánu I. stupně, který je o žádosti povinen znovu rozhodnout (shodně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. července 2005 č.j. 10 Ca 221/2004-19). Z právního názoru zastávaného soudem je rovněž zřejmé, že není žádného důvodu k tomu, aby žadatel v případech, jako je ten žalobcův, znovu podával (totožnou) žádost o poskytnutí informací. Takový postup by byl přinejmenším nepřiměřeným zatěžováním žadatele, který již jednou své podání bez vad učinil a oprávněně očekává, že o něm také bude zákonem předvídaným způsobem rozhodnuto. Pouze pro úplnost soud dodává, že podání nové žádosti ve smyslu ust. § 14 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. je v tomto ustanovení uvedeno pouze v souvislosti s informací již zveřejněnou dle ust. § 6 odst. 1, 2 téhož zákona.

Vzhledem k tomu, že žalovaný v napadeném rozhodnutí spolu se zrušením fiktivního prvostupňového rozhodnutí nerozhodl o vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, nastolil situaci, že nebylo zajištěno, aby o žádosti žalobce o poskytnutí informace bylo prvostupňovým orgánem řádně rozhodnuto. Žalovaný v daném případě postupoval v rozporu s ustanovením § 59 odst. 3 správního řádu. Soudu proto nezbylo než napadené rozhodnutí rozsudkem bez jednání zrušit pro vady řízení, spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před právním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Se zřetelem k tomu, že fiktivní rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemůže v dalším řízení obstát z důvodů rozvedených shora, soud pro zjevnou nepřezkoumatelnost zároveň zrušil i toto rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s.ř.s.). V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Úkolem žalovaného v dalším řízení bude postoupit správní spis neprodleně správnímu orgánu I. stupně k novému posouzení žádosti žalobce o poskytnutí informace. Správní orgány obou stupňů budou v dalším řízení vázány právními názory soudu vyslovenými v tomto zrušovacím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2004 č.j. 7 Ca 88/2003-24 (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto pak tvořeny jednal odměnou za právní zastoupení žalobce, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky k vyjádření žalovaného), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 1 000,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3. písm. f) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 75,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 5.225,- Kč Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V Praze dne 25 října 2006

Městský soud v Praze